

Huset ved havet

Det lille hus lå kun nogle få meter fra skrænten. Oprindeligt havde der været 100 meter, men havet havde ædt sig ind år efter år. Sidste måned under en voldsom storm var der faldet fem meter land ned i havet. Det var ved at være farligt at bo i huset.

Derfor var familien i gang med at pakke alt i flyttekasser. De var far, mor og to børn. De havde boet der længe. Faderen var endda født der. Derfor var det ekstra sørgmodigt for ham at skulle forlade stedet. De havde fået en lejlighed i den nærmeste by; men det ville aldrig blive det samme. Her var de helt tæt på naturen, ja altså på en måde for tæt.

Flyttebilen kom og holdt udenfor. Efter nogle timer var de færdige. Huset var tomt. Den lille familie gik en sidste runde for at se, om de havde fået alt med, men også for at sige farvel til deres hjem gennem mange år. De gik ud af huset, låste døren og kørte bort.

Det barske og grådige hav var blikstille i dag. Nogle ganske små krusninger på overfladen og små bølger, der dovent og rytmisk skyllede ind over stranden, var alt, hvad der røbede, at der var bevægelse i havet.

Men der skete også noget andet. Det var ikke bare et øde, forladt hus, en mennesketom strand og et stille hav. Der var faktisk lynhurtigt blevet taget beslutning om en indflytterfest. Det var havkongen Neptun, der øjnede en chance for at få sig en ekstra bolig til sine havnymfer, havtrolde og de alfer og feer, der i forvejen hørte hjemme i området. Han havde lynhurtigt indbudt alle til festen.

Så da månen stod højt på himlen, var der liv og glad stemning i det mennesketomme hus. Alferne og feerne spillede musik og dansede, havtrolde og havnymferne sang og spillede skuespil. Og midt i det hele tronedes havkongen Neptun. Han var glad for at have dette hus og håbede, der kun sjældent ville dukke mennesker op i det. Han ville sørge for, at havet ikke åd sig tættere på huset. Kun hvis nogen mennesker kom og ødelagde den rare stemning i huset, ville han lade havet rive det ned ad skrænten og ud i vandet.

De næste uger skete det ofte, at de to drenge i den familie, som havde boet i huset, kom tilbage for at lege der - for det meste i deres eget gamle værelse. De følte sig hjemme der. Der var af og til alfer og feer til stede, men dem så drengene ikke.

Så en våd og kold novemberaften søgte en mand tilflugt i det forladte hus. Han kom gående dertil med en lygte til at vise vej. Hans bil var gået i stykker nogle kilometer derfra. Alferne og feerne

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

brød sig ikke om, at manden var i huset. Han tænkte onde tanker. Han var en røver, endda voldsmand, og efter at have installeret sig i huset for natten drak han brændevin, til han blev fuld og faldt i søvn. Atmosfæren var ubehagelig i stuen, hvor han var. Alferne og feerne fortrak til de andre rum. Bare han tager af sted i morgen, ellers må vi hente hjælp hos kong Neptun, tænkte de.

Manden havde forfærdelige drømme, og da han vågnede, havde han hovedpine. Han besluttede sig for at blive i huset, til faren for at blive fundet var drevet over. Blot måtte han have fat i benzin, bilen og noget mad. Hvor herligt, at han havde fundet dette ensomt beliggende og forladte hus netop nu.

Mens manden var borte fra huset, kom drengene for at lege i deres gamle værelse. De stillede cyklerne op ad muren, låste sig ind - og blev så stående, fordi de kunne lugte og fornemme, at nogen havde været i huset. De gik ind i stuen, hvor de så, at der var slået en rude ind. De fik øje på røverens taske og så på hinanden. Hvad skulle de gøre? Mon han var her endnu? De var bange, men den ældste sagde, at de hellere måtte cykle hjem og hente faderen.

Faderen og drengene kørte i bil til huset. De gik ind - jo, tasken stod der endnu. Faderen kiggede i den og så til sin forbavselse, at den var fuld af penge. I det samme hørte de røverens bil udenfor. "Skynd jer - vi går ud på badeværelset. Der er nøgle, så vi kan låse. Så springer vi ud af vinduet derindefra. Hurtigt!" De løb alle tre og nåede lige netop at låse sig ind på toilettet. Røveren kom ophidset farende ind i huset.

Han så straks, at tasken var væk. Han bandede og begyndte at fare rundt i huset. Da han nåede badeværelsesdøren og forgæves hev i den, hørte han, at der løb nogen uden for huset. Det gik op for ham, at de var sluppet ud. Han for efter dem; men drengene var allerede i bilen. Faderen var den sidste, der sprang ind i bilen. Han startede og kørte hurtigt bort. "Husk bilnummeret", nåede han tidsnok at sige til børnene. De kørte mod byen.

Røveren sprang ind i sin bil og drejede startnøglen. Den kunne ikke starte! Hvad var nu det for noget? Det plejede da aldrig at være et problem. Men når alfer og feer og havnymfer og havtrolde er på spil, skal man aldrig sige aldrig. De havde været vidner til det hele og prøvede nu at give faderen og drengene et forspring. De havde ikke energi nok til vedblivende at forhindre, at bilen startede, men nogle minutter lykkedes det dem da. Derefter drønedes bilen hen ad vejen.

Forspringet var nok til, at drengene og deres far nåede byen før røveren. De kørte til politistationen, og faderen satte tasken på skranken og fortalte hurtigt, hvad der var sket. Drengene huskede bilens nummer, og det var nu op til politiet at fange røveren.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Huset var igen tomt. Røveren vendte i hvert fald ikke tilbage, vidste alferne og feerne. Så i denne omgang var det reddet. De måtte hellere lave en lille glædesfest for at fejre, at det var gået godt, og for igen at få gode vibrationer til at fylde huset. Kong Neptun besluttede at skåne huset et stykke tid endnu.